

Miracolul din mină

**Supraviețuire prin credință
dintr-un accident minier**

José Henríquez

Traducere de Cristina Giurgiu

 CASACĂRȚII

Oradea, 2017

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Miracle in the Mine*.
Copyright © 2011 by José Henríquez
Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation L.L.C.,
un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu.

Miracolul din mină

de José Henríquez

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HENRIQUEZ, JOSÉ

Miracolul din mină : supraviețuire prin credință
dintr-un accident minier / José Henríquez; trad.:

Cristina Giurgiu. - Oradea: Casa Cărții, 2017

ISBN 978-606-732-070-1

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.134.2

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Spre slava și onoarea Domnului nostru Isus Cristos

Cuprins

1. Miracole în desfășurare	9
2. Pregătirea pentru mina San José	19
3. Sub protecția lui Dumnezeu	29
4. Muntele vorbește.	39
5. Refugiul	49
6. Ne agățăm de speranță, în ciuda situației disperate . . .	59
7. Suntem în siguranță în refugiu	69
8. Salvarea se apropie	81
9. Mulțumesc, Doamne!	89
10. Înapoi în lume	97
11. Un martor ocular al puterii lui Dumnezeu	107
12. Poate ieși ceva bun din Talca?	119
13. Mulțumit și gata să ascult de porunca Lui	133
Postfață: Cum a văzut Blanca Hettiz totul.	141

Capitolul 1

Miracole în desfășurare

Miercuri, 13 octombrie 2010, începând cu miezul nopții, întreaga lume a fost martora unei operațiuni de salvare fără precedent. Era de așteptat ca cei treizeci și trei de mineri blocați în mină timp de aproape șaptezeci de zile să fie scoși la suprafață în patruzeci și opt de ore. Peste trei sute de milioane de telespectatori au urmărit cu atenție fiecare mișcare a echipei de salvare. Iar noi, cei blocați în adâncimile minei San José, am urmărit cu nerăbdare fiecare detaliu. Viețile noastre depindeau de această operațiune și nu exista nicio certitudine a reușitei.

Nimic n-a mai fost sigur din clipa în care mina s-a prăbușit în ziua de joi, 5 august 2010. Am simțit cum pământul se clatină atunci când teribilul incident ne-a blocat pe toți cei treizeci și trei de mineri în interiorul unui abis adânc de aproape 700 de metri. A doua zi, echipele de salvare au început să caute supraviețuitori, însă în 7 august, la doar o zi și jumătate după prima surprare, în timp ce salvatorii încercau să intre prin gura de aerisire a minei, a avut loc încă o prăbușire.

La ieșirea din mină, situația era disperată. Un perete de moloz de aproape 800 de metri grosime bloca intrarea. Pentru continuarea operațiunilor de salvare se impunea aducerea utilajelor grele de la o mină aflată la 30 de km nord-est de orașul Copiapó din Chile.

În adâncul minei, situația era chiar mai disperată. Nu am fost descoperiți în viață decât duminică, 22 august, la șaptesprezece zile după surparea inițială. Confirmarea supraviețuirii noastre a fost doar începutul unei bătălii de poveste pentru familiile minerilor, pentru membrii echipelor de salvare, pentru întreaga națiune și pentru toți cei ce aveau curajul să spere în salvarea noastră. Eram vii – însă îngropați! Aveam nevoie de o credință extraordinară pentru a nutri o minimă brumă de nădejde că acest coșmar se va sfârși cu bine și că cel puțin câțiva dintre noi vor ajunge din nou într-o bună zi să simtă razele soarelui încălzindu-le chipurile.

Din clipa în care am fost descoperiți am așteptat încă șapte săptămâni și jumătate pentru a fi salvați! În așteptare, minutele păreau ceasuri, ceasurile păreau zile, iar zilele acestea ne-au schimbat pentru totdeauna. După luni întregi de muncă asiduă – ce părea fără sfârșit – o muncă la limita sacrificiului, în încercarea de forare a unui canal care să facă legătura între noi și suprafață, s-a anunțat că urma să înceapă operațiunea de salvare efectivă. În cele din urmă, la zece minute după ora stabilită, primul supraviețuitor a fost scos la suprafață. Au urmat și ceilalți, curând, câte unul la fiecare oră.

*Salvarea noastră
a fost doar unul
dintre numeroasele
miracole din viața
supraviețuitorilor
tragediei.*

Mulți au spus că salvarea reușită a tuturor celor treizeci și trei de mineri chilieni din mina din San José a fost un miracol. Și așa a fost. Însă salvarea noastră a fost doar unul dintre numeroasele miracole din viața supraviețuitorilor tragediei. Pentru mine, miracolul a început în 17 februarie 1956.

Copilăria și tinerețea mea

M-am născut în localitatea San Clemente din provincia Talca, aproape de munți – în Maule, cea de-a șaptea regiune chiliană. Provin dintr-o familie cu unsprezece copii, dintre care au supraviețuit doar șapte. Pentru că eram o familie creștină, părinții ne-au dat fiecăruia nume biblice: Ilie, Estera și așa mai departe. Eu sunt José – așadar, port numele lui Iosif din Biblie.

Am avut întotdeauna o relație bună cu mama. Își dorea tot ce era mai bun pentru copiii ei. Se purta foarte bine cu noi, însă era și severă. Cât am fost mici, ne-a impus o disciplină strictă și ne-a pedepsit de câte ori era nevoie. Cred din toată inima că unul dintre cele mai importante lucruri pentru un copil este să o aibă alături pe mama lui. La vârsta adolescenței nu înțelegem foarte bine acest lucru, însă îl simțim în copilărie și îl conștientizăm când devenim adulți.

Relația mea cu tata a fost diferită. De multe ori s-a purtat aspru cu mine și e posibil ca din acest motiv să mă dovedesc a fi uneori, la rândul meu, foarte aspru. Cu toate acestea, tata avea obiceiul de a ne duce în vizită la locații interesante – uzina hidroelectrică El Toro sau Los Ángeles – ceea ce era o bucurie pentru mine. În adolescență, când deja locuiam în Los Ángeles, regiunea Biobío, îl vedeam foarte rar. Datorită slujbei pe care o avea, venea acasă o dată pe lună. Adolescența este una dintre cele mai complicate perioade din viață, iar un băiat are nevoie de legătura cu tatăl său. De aceea pot spune că în acea perioadă a vieții m-am simțit oarecum singur.

Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp în preajma tatălui meu. În schimb, dacă ar fi să văd latura pozitivă a acestui lucru, perioadele de absență îndelungată a lui au contribuit la consolidarea relației mele cu bunicul, care era pastor. Această relație strânsă cu bunicul a fost parte a scopului lui Dumnezeu, fiindcă

am avut astfel posibilitatea de a învăța multe despre Domnul. L-am văzut de multe ori pe bunicul trecând prin situații dificile datorită Evangheliei. De multe ori era vorba de lipsuri materiale. Cu toate acestea, a continuat să predice Evanghelia cu mare dedicare.

Uneori participam alături de el la nopți de veghe în rugăciune și la slujbele bisericești care se țineau în regiunea muntoasă. Mergeam cu el în cătune îndepărtate, unde vestea Evanghelia. Adesea ajungeam acasă noaptea târziu, iar uneori s-a întâmplat că după numai câteva ceasuri trebuia să pornim iar la drum spre altă localitate. De câteva ori am călătorit împreună cu bicicleta, dar au existat situații în care am mers pe jos o noapte întreagă ca să ajungem în vreun sat îndepărtat.

Bunicul a fost un pastor foarte îngăduitor și iubitor. Îi era foarte ușor să se raporteze la oameni. Știa cum să se poarte cu ei și cum să-i influențeze. Știa cum să-L prezinte pe Cristos. Predica cu putere și era îndrăgit de locuitorii din ținuturile deluroase sau de la țară – locurile unde își desfășura activitatea. Aceste calități m-au făcut să-l îndrăgesc. Multă vreme, el a fost liderul spiritual al vieții mele. Exemplul său mi-a venit de multe ori în minte în acea perioadă întunecată petrecută în adâncimile minei din San José.

Muzica vieții mele

Bunicul a mai împărtășit cu mine ceva – dragostea pentru muzică și talentul de a cânta la acordeon. Am învățat urmărindu-l cântând la instrument și cu vocea. În timp ce frecventam școala din Los Angeles, am învățat să cânt la chitară și la alte instrumente muzicale. Când am locuit în Talca, am făcut parte din ansambluri de muzică populară. Curând, muzica a devenit cel mai important lucru din viața mea.